

ד"ה היום אם בקולו תשמעו

Today, If You Will Hear His Voice

Offered in honour of the Rebbe Rashab, Rabbi Sholom DovBer of Lubavitch, who founded Tomchei Temimim and whose discourses build the mind the way a wall is built, stone by stone. This maamar is given in his merit — on “today, if you will hear His voice”, and on the road that runs from exile to redemption through this day and no other.

ENGLISH

The Wall of Wonder, the Hidden Fire, and the Road from Exile to Redemption

It is written: “Today, if you will hear His voice.” Our Sages teach that when a Jew asks, “When will Moshiach come?” the answer is: Today, if we listen to the voice of the Holy One, blessed be He.

We must understand: What is the meaning of “today”? Every day is a day. And if Redemption depends upon Torah and mitzvos, why is it connected specifically with the word “today”?

We must also understand the condition of a person who senses that today will be the day when everything is returned to him. Life, with all its challenges, words, missed opportunities and unresolved moments, appears before him again and asks: Have you realised what you must do?

The explanation is as follows:

“Today” is not merely a measurement of time. “Today” is a level within Divine service. It is the moment when a Divine light that was concealed yesterday becomes revealed now.

Yesterday, a person may have known the truth, but it existed within him only as knowledge. Today, that knowledge becomes a call. It demands an answer through thought, speech and action.

He is therefore told: By now, you should have begun to understand what you must do. Not because he possesses every answer, but because the truth is already present within the essential Jewish point of his soul.

As explained in Tanya, every Jew possesses a Divine soul, “an actual part of God above.” The soul does not need to invent its purpose. It already knows. The body, the animal soul and the concealments of the world create such noise that a person can no longer hear what he knows within his deepest self.

The Voice That Returns

There are times when a person feels that life is returning all his unfinished matters to him.

A teaching he once heard returns.

A resolution he postponed returns.

A spark of holiness he neglected returns.

This is not revenge from Above, God forbid. It is Divine compassion. God gives a person another opportunity to elevate something from the past and restore it to its spiritual source.

Teshuvah does not mean regret alone. As the Alter Rebbe explains, teshuvah means tashuv hei, returning the letter hei of the Divine Name to its source.

A person returns his speech to the source of speech, his thought to the source of thought, and his vitality to the Life of all life.

Then the past is not erased. It is transformed.

Falls become steps.

Wounds become openings.

Concealments become vessels for light.

The Hidden Fire

A person may hear a rumour in the street that the fire within his heart has gone out.

The “street” represents the public domain, the realm of separation, where everything appears disconnected from its source. There, a voice declares: You have lost your passion. You have suffered too much. You have seen too much. Your fire is finished.

But this is only the external appearance.

The fire within a Jew can never be extinguished.

Ash may cover it. Stones may surround it. The person himself may feel no warmth. Yet the innermost point, the pintele Yid, remains eternally bound to its source.

It is written: "The soul of man is the lamp of God."

A lamp may be covered, but its nature is to illuminate.

The task is not to manufacture a new fire. The task is to clear away the ash.

This is accomplished through a mitzvah performed in practice.

A person puts on tefillin even when he feels no inspiration.

He guards Shabbos even when the world demands endless production.

He recites a chapter of Tehillim.

He gives tzedakah.

He studies a line of Tanya.

He performs an act of kindness for another Jew.

Then the wind of holiness blows upon the ember, and the hidden fire becomes a flame once again.

No One Feels What Your Soul Feels

A person says: I do not believe anyone feels what I feel.

Externally, this may express loneliness. Every soul travels through its own journey. Each person possesses a mission that no one else can accomplish in precisely the same place.

Yet inwardly, loneliness itself can become a gateway to unity.

The soul feels that no one fully understands it because its deepest longing is not for anything finite. It longs for Ein Sof, the Infinite One.

No created being can fill the entire space within a soul, because that space was created for Godliness.

A person may believe that he longs only for a particular person, place, condition or lost period of his life. Yet within the deepest dimension of that longing is the voice of the soul saying: I desire to return to my source.

This does not make human love or ahavas Yisrael less real. On the contrary, when love becomes a vessel for Godliness, a deeper truth is revealed within it.

One loves another not because that person must become the absolute source of salvation, but because an actual part of God above shines within them.

The Winding Roads

All the roads we must travel appear winding.

It is known that the descent of the soul below is a descent for the sake of a greater ascent.

The soul comes from a realm of revelation and descends into a world of concealment. It passes through worlds, spiritual levels and garments until it enters a physical body.

Within the body, it does not travel along a straight road.

There are ascents and descents.

Expanded consciousness and constricted consciousness.

Times of illumination and times of darkness.

Times when a person feels closeness, and times when every prayer seems to strike against a wall.

Yet the winding path is also governed by Divine providence.

Within the order of hishtalshelus, the Divine light descends from level to level through contractions, screens and concealments. What appears to be a detour is, in truth, the process through which a higher light can become invested within a lower vessel.

Had the road always been straight according to human understanding, a person would reach only what his own intellect could contain.

Because the road rises beyond his understanding, he is brought to a place he would never have chosen, yet which his soul was required to reach.

The Lights That Blind

There are lights that reveal the road, and there are lights that blind.

Even within holiness, there are revelations that the vessel cannot yet contain.

When a person encounters a great illumination, he may believe that he has already arrived. He may experience insight, spiritual excitement, a vision, an intense feeling or an overwhelming mystical moment.

Chassidus, however, demands: lights within vessels.

The truth of a spiritual light is tested not by the intensity of the experience, but by what it produces in practical life.

When the light creates greater humility, responsibility, love of one's fellow Jew, guarded thought and speech, and stronger observance of mitzvos, it is a light entering a vessel.

When it creates ego, superiority, or a belief that a person no longer requires boundaries, the resulting blindness can be stronger than the light itself.

The angels, understood symbolically, represent different forms of Divine service.

Michael expresses the line of kindness.

Gabriel expresses the line of strength.

Raphael expresses the drawing down of healing.

Uriel expresses the light of recognition.

Yet the human being is, in a certain respect, higher than the angels, because a human being can unite kindness and strength, light and vessel, heaven and earth.

The angels, metaphorically speaking, tell the person: Do not see us as independent powers separated from God. See within us the diverse ways through which one Godliness serves one purpose.

Things the Soul Wishes to Say

There are many things the soul wishes to say, yet the mouth does not know how to express them.

This is the level of voice that precedes articulated speech.

Speech is limited. Words divide one concept from another. The inner voice exists before the division into letters.

A melody can therefore express what words cannot.

The Alter Rebbe taught that melody is the pen of the soul.

When a person cannot explain what he feels, he does not always need to force the feeling into language. He can transform longing into prayer.

The sigh of a Jew is also a prayer.

A tear can become a mikveh for the soul.

A quiet decision to improve may reach higher than many speeches.

Yet voice must eventually descend into words, and words must descend into action.

The inner call must reach the hand that puts on tefillin, the feet that walk towards a mitzvah, and the lips that speak well of another person.

Who Will Save You?

A person cries: Maybe you will be the one who saves me.

Chassidus answers: Salvation comes from God. "My help comes from God, Maker of heaven and earth."

No human being can become the absolute redeemer of another. When one places the entire burden of salvation upon a created being, one places upon that person a weight they cannot bear.

Yet God sends salvation through emissaries.

A Rebbe can awaken the essence of the soul.

A friend can restore hope.

A husband and wife can build a faithful Jewish home, a place where the Shechinah rests.

A child can reveal hidden self-sacrifice within a parent.

A stranger can speak one sentence that alters an entire life.

The messenger is not the source. The messenger is the channel.

Here lies an even deeper concept: Every Jew possesses a spark of Moshiach.

The aspect of Moshiach within the service of each individual is the power of the yechidah, the innermost level of the soul. It is the point completely united with Godliness, which can never truly be exiled.

When a person reveals his yechidah, he becomes an emissary to bring Redemption into his portion of the world.

One may therefore say: You may become one of those who helps save me, not by replacing God, but by revealing the Godliness that God placed within you.

And I must do the same for you.

The Wall of Wonder

What is a "wall of wonder"?

A wall divides. On one side stands the person. On the other side is that for which he longs.

Yet there is a wall that is itself wondrous.

The Western Wall remained standing throughout exile. It testifies that the Shechinah never departs from its place. Even while the Beis HaMikdash is concealed from us, its holiness has not disappeared.

Within the Divine service of a person, there is also a wall.

A person feels himself standing before a closed barrier. He cannot see what lies beyond it. He does not understand why his prayers have not yet been answered.

Yet the wall can become a wall of prayer.

He places his broken letters into its cracks.

He gives God both the words he can speak and the words he cannot.

He then discovers that the wall which appeared to be a separation was itself the place of encounter.

Concealment awakens a deeper faith.

Obstruction awakens a deeper will.

Exile itself awakens the cry: Ad mosai? How much longer?

This cry is not a deficiency in faith. It is the cry of a soul that believes the world was not created to remain in darkness.

Today, This Very Day

One voice says: Today will be the day.

Another voice says: Today was meant to be the day, but once again the opportunity was lost.

Here lies the difference between despair and teshuvah.

Despair says: The day is over.

Teshuvah says: The day begins in this moment.

God renews the work of creation in His goodness every day, continuously. This does not mean only each morning, but every instant.

No person is therefore imprisoned within yesterday.

Even when he did not do yesterday what he should have done, today he can create an authentic turning point.

Even when the beginning of today was not as it should have been, the next moment can become "today".

This is the service of our generation, the final generation of exile and the first generation of Redemption: not to wait for another person, another place or another condition.

We must open our eyes and see that the world is prepared for Redemption.

We must complete the final refinements.

We must bring another Jew to a mitzvah.

We must illuminate our own four cubits.

We must transform the home into a miniature Sanctuary.

We must transform the heart into an altar, but not an altar of endless suffering. It must be an altar of love, joy and self-transcendence.

Redemption Within the Soul

True salvation begins when a person stops waiting for someone else to live his soul on his behalf.

The Rebbe shows the path.

The tzaddik gives strength.

A friend provides support.

An angel, metaphorically, carries a mission.

Yet the person himself must answer: Hineni, here I am.

Here I am for my mission.

Here I am for my body, which must become a vessel for holiness.

Here I am for my past, which must be transformed.

Here I am for my home, family, community and generation.

When he says hineni, the concealed fire is revealed.

The winding roads join into one path.

The blinding lights become a source of illumination.

The wall becomes a gateway.

The person then understands that what he sought along every road was the revelation of God's Essence within the simplest physical act.

The Earth Will Be Filled With Knowledge of God

In the future Redemption, the physical world will not cease to exist. Rather, it will become transparent to its true source.

"The earth will be filled with the knowledge of God as the waters cover the sea."

The earth itself will be filled with Divine awareness.

Physicality will no longer conceal.

The wall will no longer divide.

The roads will no longer confuse.

The lights will no longer blind, because the vessels will be broad enough to receive them.

It will then become revealed that every challenge of exile formed part of the preparation for a revelation higher than the light that existed before the descent.

We must therefore begin living with Redemption now.

Living with Redemption does not mean escaping from the world. It means revealing Divine unity within it.

It means speaking words of truth.

Performing mitzvos with joy.

Seeing a soul within every Jew.

Creating peace between mind and heart, between spirituality and physicality, and between a person and his mission.

The cry is then no longer: Maybe you will save me.

The cry becomes:

God saves us by giving each of us the power to become an emissary of light for another.

After every winding road, every concealment and every word we could not express, we stand before the wall of wonder and see that it is beginning to open.

May this take place hayom mamash, this very day, through Moshiach Tzidkeinu, with kindness and compassion, within the physical reality of this world. May he lead us upright to our Land and to the Third Beis HaMikdash, immediately and without delay.

דער וואונדער־וואַנט, די פאַרבאָרגענע פייער, און דער וועג פון גלות צו גאולה

עס שטייט: "היום אם בקולו תשמעו". חז"ל זאָגן, אַז ווען אַ איד פרעגט: ווען וועט משיח קומען? איז דער ענטפער: היום, היינט, אויב מען וועט הערן דעם קול פון דעם אויבערשטן.

מען דאַרף פאַרשטיין: וואָס איז דער ענין פון "היינט"? לכאורה, יעדער טאָג איז אַ טאָג. און אויב די גאולה איז תלוי אין תורה ומצוות, פאַרוואָס ווערט עס פאַרבונדן דווקא מיט דעם וואָרט "היום"?

נאָך דאַרף מען פאַרשטיין דעם ענין פון דעם מענטש וואָס שפירט, אַז היינט וועט זיין דער טאָג ווען אַלע זאָכן וועלן זיך צוריקקערן צו אים. ער שפירט אַז דאָס לעבן, מיט אַלע זיינע נסיונות, אַלע זיינע ווערטער און אַלע זיינע פאַרפאַלענע געלעגנהייטן, שטעלט זיך ווידער פאַר אים און פרעגט: האָסטו שוין פאַרשטאַנען וואָס דו דאַרפסט טאָן?

דער ביאור בזה:

"היום" מיינט ניט נאָר אַ מאָס צייט. "היום" איז אַ מדריגה אין עבודת ה', ווען דער אור אלקי וואָס איז געווען נעכטן בהעלם, ווערט היינט נתגלה.

נעכטן האָט דער מענטש געקענט וויסן דעם אמת, אָבער דער אמת איז געווען ביי אים ווי אַ ידיעה בלבד. היינט ווערט די ידיעה אַ רוף. עס ווערט אַ זאך וואָס פאַדערט אַן ענטפער אין מחשבה, דיבור ומעשה.

דעריבער זאָגט מען אים: ביי איצט האָסטו שוין געדאַרפט פאַרשטיין וואָס דו דאַרפסט טאָן. ניט ווייל ער האָט שוין אַלע תשובות, נאָר ווייל אין דעם עצם נקודת היהדות פון אַ איד ליגט שוין דער אמת.

ווי עס ווערט מבואר אין תניא, אַז יעדער איד האָט אַ נפש האלקית, אַ חלק אלוהה ממעל ממש. די נשמה דאַרף ניט אויסטראַכטן וואָס איר תכלית איז. זי ווייסט. נאָר דער גוף, דער נפש הבהמית און די פאַרהוילונגען פון עולם מאַכן אַ רעש, אַזוי אַז דער מענטש הערט ניט וואָס ער ווייסט שוין אין זיין טיפסטן פנימיות.

דער קול וואָס קומט צוריק

עס זענען דאָ צייטן ווען דער מענטש פילט, אַז דאָס לעבן "וואָרפט צוריק" צו אים אַלע זיינע ענינים.

אַ וואָרט וואָס ער האָט אַמאָל געהערט, קומט צוריק.

א החלטה וואס ער האָט אָפּגעשטופּט, קומט צוריק.

א ניצוץ פון קדושה וואָס ער האָט פאַרגעסן, קומט צוריק.

דאָס איז ניט קיין נקמה פון אויבן, חס ושלום. דאָס איז די מדת הרחמים. דער אויבערשטער גיט דעם מענטש נאָך אַ געלעגנהייט צו נעמען אַ פאַרגאַנגענע זאַך און מעלה זיין איר שורש.

תשובה מיינט ניט בלויז חרטה אויף דעם עבר. תשובה איז, ווי דער אַלטער רבי דערקלערט, תשובה ה', צוריקברענגען די ה"א פון שם הוי"צ איר מקור.

דער מענטש ברענגט צוריק זיין דיבור צום מקור פון דיבור, זיין מחשבה צום מקור פון מחשבה, און זיין חיות צום חי החיים.

דאָן ווערט דער עבר ניט אויסגעמעקט. ער ווערט איבערגעמאַכט.

די פאַלן ווערן טרעפּ.

די וואונדן ווערן פתחים.

די פאַרהוילונגען ווערן כלים צום אור.

די פאַרבאַרגענע פייער

עס קען זיין, אַז מען הערט אויף דער גאַס: די פייער אין דיין האַרץ איז שוין אויסגעלאָשן.

די "גאַס" איז רשות הרבים, דער מקום פון טורי דפרודא, וואו עס זעט אויס ווי יעדער זאך איז באַזונדער פון איר מקור. דאָרט הערט מען דעם קול וואָס זאָגט: דו האָסט שוין פאַרלוירן דיין התלהבות. דו ביסט צו פאַרוואונדעט. דו האָסט שוין צו פיל געזען. דיין פייער איז אויס.

אַבער דאָס איז בלויז דער חיצוניות.

ביי אַ איד קען די פייער ניט אויסגיין.

עס קען זיין אַז אויפן פייער. עס קען זיין שטיינער אַרום דעם פייער. עס קען זיין אַז דער מענטש אַליין פילט ניט קיין וואַרעמקייט. אַבער די נקודה פנימית, דער פינטעלע איד, בלייבט אייביק פאַרבונדן מיט איר מקור.

ווי עס שטייט: "נר ה' נשמת אדם". די נשמה איז אַ ליכט פון דעם אויבערשטן.

א ליכט קען ווערן פארדעקט, אבער זיין מהות איז לייכטן.

די עבודה איז נישט צו שאפן א נייע פייער. די עבודה איז אפצורוימען די אש.

דאס טוט מען דורך א מצוה בפועל.

מען לייגט תפילין, אפילו ווען מען פילט נישט קיין התעוררות.

מען היט שבת, אפילו ווען די וועלט שרייט אַז מען דאַרף שטענדיק פראָדוצירן.

מען זאָגט אַ קאַפיטל תהלים.

מען גיט צדקה.

מען לערנט אַ שורה תניא.

מען טוט אַ טובה אַ צווייטן אידן.

דאָן בלאָזט דער רוח פון קדושה אויף די גחלת, און די פאַרבאָרגענע פייער ווערט ווידער אַ שלהבת.

קיינער פילט נישט ווי דיין נשמה פילט

דער מענטש זאָגט: איך גלייב נישט, אַז עמעצער פילט אַזוי ווי איך פיל.

אין חיצוניות, קען דאָס אויסדריקן בדידות. יעדער נשמה גייט דורך איר אייגענעם מסע. יעדער האָט אַ שליחות וואָס קיין צווייטער קען נישט מקיים זיין אין זיין אָרט.

אבער אין פנימיות, איז דווקא די איינזאַמקייט אַ שער צו אחדות.

דער נשמה פילט אַז קיינער פאַרשטייט איר נישט, ווייל איר טיפסטער געגוען איז נישט צו אַ באַגרענעצטן זאָך. זי בענקט נאָך אין סוף.

קיין נברא קען פולשטענדיק אָנפילן דעם חלל פון אַ נשמה, ווייל דער חלל איז געשאפן פאַר אלקות.

דער מענטש קען מיינען, אַז ער בענקט נאָר נאָך אַ געוויסן מענטש, אַ געוויסן אָרט, אַ געוויסן מצב אָדער אַ געוויסן פאַרגאַנגענהייט. אבער אין דעם פנימיות פון דעם געגוען ליגט דער קול פון דער נשמה וואָס זאָגט: איך וויל צוריק צו מיין מקור.

דאָס מיינט ניט אַז אהבת ישראל און מענטשלעכע ליבע זענען ניט אמת. אדרבה, ווען אהבה ווערט אַ כלי צו אלקות, ווערט אין איר נתגלה אַ טיפערע אמת.

מען ליבט דעם צווייטן ניט ווייל ער זאָל זיין דער גאַנצער מקור פון ישועה, נאָר ווייל אין אים לייכט אַ חלק אלוקה ממעל ממש.

די קרומע וועגן

”אַלע וועגן וואָס מען דאַרף גיין זענען קרום.”

עס איז ידוע, אַז די ירידה פון דער נשמה למטה איז אַ ירידה צורך עליה.

די נשמה קומט פון אַ מקום פון גילוי און גייט אַראָפּ אין אַ עולם פון העלם והסתר. זי גייט דורך עולמות, מדריגות און לבושים, ביז זי קומט אין אַ גוף גשמי.

אין דעם גוף גייט זי ניט אויף אַ גלייכן וועג.

עס זענען דאָ עליות און ירידות.

מוחין דגדלות און מוחין דקטנות.

צייט פון אור און צייט פון חושך.

צייט ווען דער מענטש פילט נאָענטקייט, און צייט ווען יעדער תפילה זעט אויס ווי זי שלאָגט זיך אָן אין אַ וואָנט.

אַבער דער קרומער וועג איז אויך בהשגחה פרטית.

אין השתלשלות, גייט דער אור פון מדריגה צו מדריגה, דורך צמצומים און מסכים. וואָס זעט אויס ווי אַ פאַרדריינג, איז אין אמת אַ סדר דורך וועלכן אַ העכערע אור קען אַראָפקומען אין אַ נידעריקן כלי.

אויב דער וועג וואָלט געווען גלייך לויט דער שכל פון דעם מענטש, וואָלט ער דערגרייכט נאָר וואָס זיין שכל קען פאַרנעמען.

דורך דעם וואָס דער וועג ווערט העכער פון זיין הבנה, קומט ער צו אַ מקום וואָס ער וואָלט קיינמאָל ניט אויסגעקליבן, אַבער וואָס זיין נשמה האָט געדאַרפט דערגרייכן.

די ליכט וואָס פאַרבלענדן

עס זענען דא ליכט וואָס ווייזן דעם וועג. און עס זענען דא ליכט וואָס פאַרבלענדן.

אין קדושה גופא זענען דא אורות וואָס דער כלי קען נאָך ניט פאַרנעמען.

ווען דער מענטש זעט אַ גרויסן אור, קען ער מיינען אַז ער איז שוין אָנגעקומען. ער האָט אַ השגה, אַ התעוררות, אַ חזיון, אַ טיפן געפיל אָדער אַן איבערוואלדיקנדיקן רוחניות'דיקן מאַמענט.

אַבער חסידות פאָדערט: אורות בכלים.

דער אמת פון אַן אור ווערט געפרווט ניט אין דעם ווי שטאַרק מען פילט, נאָר אין דעם וואָס קומט דערפון אין מעשה בפועל.

אויב דער אור ברענגט צו מער ביטול, מער אחריות, מער אהבת ישראל, מער שמירת המחשבה והדיבור, און מער קיום המצוות, איז עס אַ ליכט וואָס קומט אין אַ כלי.

אויב עס ברענגט דעם מענטש צו ישות, צו אַ געפיל אַז ער איז העכער פון אַנדערע, אָדער אַז ער דאַרף ניט קיין גבולות, דאָן איז די בלינדקייט נאָך שטאַרקער ווי דאָס ליכט.

די מלאכים, בדרך משל, זענען מדריגות פון שליחות.

מיכאל איז דער קו החסד.

גבריאל איז דער קו הגבורה.

רפאל איז די המשכה פון רפואה.

אוריאל איז דער אור פון הכרה.

אַבער דער אדם איז העכער פון מלאכים, ווייל דער אדם קען פאַרבינדן חסד און גבורה, אור און כלי, שמים וארץ.

די מלאכים, סימבאָליש גערעדט, זאָגן צום מענטש: זע ניט אונדז ווי כוחות באַזונדער פון דעם אויבערשטן. זע אין אונדז די פאַרשידענע אופנים ווי איין אלקות דינט איין תכלית.

זאָכן וואָס מען וויל זאָגן, אַבער מען ווייסט ניט ווי

עס זענען פילע זאָכן וואָס די נשמה וויל זאָגן, אַבער דער מויל קען זיי ניט אויסרעדן.

דאָס איז דער ענין פון קול שלמעלה מן הדיבור.

דיבור איז מוגבל. ווערטער טיילן איין זאך פון א צווייטער. אבער דער פנימיות'דיקער קול איז נאך פאר דער התחלקות פון אותיות.

דעריבער קען א ניגון אויסדריקן וואס ווערטער קענען ניט.

דער אלטער רבי האט געזאגט, אז ניגון איז די קולמוס הנפש, דער פעדער פון דער נשמה.

ווען דער מענטש קען ניט זאגן וואס ער פילט, דארף ער ניט שטענדיק צווינגען די געפילן אין ווערטער. ער קען נעמען דעם געגוען און מאכן דערפון א תפילה.

א זיפץ פון א איד איז אויך א תפילה.

א טרער קען זיין א מקוה פאר דער נשמה.

א שטילע החלטה צו ווערן בעסער קען דערגרייכן העכער ווי פילע רייד.

אבער נאך דעם קול דארף קומען דיבור, און נאך דעם דיבור דארף קומען מעשה.

דער פנימיות'דיקער רוף דארף זיך אראפציען ביז די האנט וואס לייגט תפילין, די פיס וואס גייען צו טאן א מצוה, און די ליפן וואס רעדן גוט וועגן א צווייטן.

ווער וועט דאך ראטעווען?

דער מענטש רופט: אפשר וועסטו זיין דער וואס וועט מיך ראטעווען.

חסידות ענטפערט: די ישועה קומט פון דעם אויבערשטן. "עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ".

קיין מענטש איז ניט דער אבסאלוטער גואל פון א צווייטן. ווען מען לייגט די גאנצע ישועה אויף א נברא, לייגט מען אויף אים א משא וואס ער קען ניט טראגן.

אבער דער אויבערשטער שיקט ישועות דורך שלוחים.

א רבי קען אויפוועקן די עצם הנשמה.

א חבר קען צוריקגעבן האפענונג.

א פרוי אדער א מאן קענען בויען א בית נאמן בישראל, א מקום וואו די שכינה רוט.

א קינד קען עפענען אין עלטערן אַ מקור פון מסירות נפש.

א פרעמדער קען זאָגן איין וואָרט וואָס ענדערט אַ גאַנצן לעבן.

דער שליח איז ניט דער מקור. דער שליח איז דער דורכגאַנג.

און דאָ ליגט אַ טיפער ענין: יעדער איד האָט אין זיך אַ ניצוץ משיח.

דער ענין פון משיח אין דער עבודה פון יעדער יחיד איז דער כח פון יחידה שבנפש, די נקודה וואָס איז גאָר איינס מיט אלקות און קען ניט ווערן פאַרטריבן אין גלות.

ווען דער מענטש אַנטפלעקט זיין יחידה, ווערט ער אַ שליח צו ברענגען גאולה אין זיין חלק פון דער וועלט.

אזוי קען מען זאָגן: דו וועסט זיין איינער פון די וואָס העלפֿן ראטעווען מיר, ניט דורך פאַרבייטן דעם אויבערשטן, נאָר דורך אַנטפלעקן דעם אלקות וואָס דער אויבערשטער האָט אַריינגעלייגט אין דיר.

און איך וועל טאָן דאָס זעלבע פאַר דיר.

דער וואונדער־וואַנט

וואָס איז אַ "וואונדער־וואַנט"?

אַ וואַנט טיילט. פון איין זייט איז דער מענטש, פון דער צווייטער זייט איז וואָס ער בענקט נאָך.

אַבער עס איז דאָ אַ וואַנט וואָס איז גופא אַ פלא.

דער כותל המערבי איז אַ וואַנט וואָס איז געבליבן שטיין אין גלות. זי איז אַן עדות, אַז די שכינה זעהט ניט פון מקומה. אויך ווען דער בית המקדש איז פאַרבאָרגן, איז די קדושה ניט פאַרשוואונדן.

אין דער עבודה פון מענטש איז אויך דאָ אַ כותל.

דער מענטש פילט אַז ער שטייט פאַר אַ פאַרשלאָסענע וואַנט. ער זעט ניט וואָס איז אויף דער צווייטער זייט. ער פאַרשטייט ניט פאַרוואָס זיינע תפילות זענען נאָך ניט גענוג געוואָרן.

אַבער די וואַנט קען ווערן אַ כותל פון תפילה.

ער לייגט אין די שפּאַלטן זיינע צעבראַכענע אותיות.

ער גיט דעם אויבערשטן די ווערטער וואָס ער קען זאָגן און די ווערטער וואָס ער קען ניט זאָגן.

און דאָן אַנטדעקט ער, אַז די וואָנט וואָס האָט אויסגעזען ווי אַ הפסק, איז געווען דער מקום פון באַגעגעניש.

די פאַרהוילונג גופא רופט אַרויס אַ טיפערע אמונה.

די מניעה רופט אַרויס אַ טיפערן רצון.

דער גלות גופא דערוועקט דעם צעקה: עד מתי!

און די צעקה פון עד מתי איז ניט אַ צייכן פון חסרון אמונה. זי איז דער רוף פון אַ נשמה וואָס גלייבט אַז דער עולם איז ניט געשאַפן געוואָרן צו בלייבן אין חושך.

היום, היינט ממש

דער ערשטער קול זאָגט: היינט וועט זיין דער טאָג.

דער צווייטער קול זאָגט: היינט וואָלט געדאַרפט זיין דער טאָג, אָבער עס איז ווידער פאַרפאַלן.

אין דעם ליגט דער חילוק צווישן יאוש און תשובה.

יאוש זאָגט: דער טאָג איז פאַרבײַ.

תשובה זאָגט: דער טאָג הייבט זיך אָן אין דעם רגע.

דער אויבערשטער איז מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. ניט בלויז יעדן טאָג, נאָר בכל רגע.

דעריבער איז קיין מענטש ניט פאַרשלאָסן אין זיין נעכטן.

אפילו אויב ער האָט נעכטן ניט געטאָן וואָס ער האָט געדאַרפט, קען ער היינט מאַכן אַן אמת'ע תפנית.

און אפילו אינמיטן היינט, אויב דער אָנהייב איז ניט געווען ווי עס דאַרף זיין, קען דער קומענדיקער רגע ווערן "היום".

דאָס איז די עבודה פון דורנו, דער לעצטער דור פון גלות און דער ערשטער דור פון גאולה: ניט צו וואַרטן אויף אַן אַנדער מענטש, אָן אַנדער אָרט אָדער אַן אַנדער מצב.

מען דאַרף עפענען די אויגן און זען, אַז דער עולם איז שוין צוגעגרייט צו גאולה.

מען דאַרף פאַרענדיקן די לעצטע בירורים.

מען דארף ברענגען נאך א איד צו א מצוה.

מען דארף לייכטן אן די אייגענע די אמות.

מען דארף מאכן פון דער היים א מקדש מעט.

מען דארף מאכן פון דער הארץ א מזבח, אבער ניט א מזבח פון צער. א מזבח פון אהבה, שמחה און מסירות.

די גאולה אין די אייגענע נשמה

דער אמת'ער "ראטעווען" הייבט זיך אן ווען דער מענטש הערט אויף צו ווארטן אז עמעצער זאל לעבן זיין נשמה פאר אים.

דער רבי ווייזט דעם וועג.

דער צדיק גיט כח.

דער חבר שטיצט.

דער מלאך, בדרך משל, ברענגט א שליחות.

אבער דער מענטש אליין דארף ענטפערן: הנני.

הנני צו מיין שליחות.

הנני צו מיין גוף, וואס דארף ווערן א כלי צו קדושה.

הנני צו מיין פארגאנגענהייט, וואס דארף ווערן איבערגעמאכט.

הנני צו מיין הויז, מיין משפחה, מיין קהילה און מיין דור.

ווען ער זאגט הנני, ווערט די פארבארגענע פייער נתגלה.

די קרומע וועגן פארבינדן זיך צו איין נתיב.

די פארבלענדנדיקע ליכט ווערן א מאור.

די וואנט ווערט א שער.

און דער מענטש פאַרשטייט, אַז וואָס ער האָט געזוכט אין אַלע וועגן איז געווען דער גילוי פון עצמות אין דעם פשוטן מעשה.

ומלאה הארץ דעה את ה'

אין דער גאולה העתידה וועט ניט זיין אַז די וועלט וועט ווערן בטל במציאות גשמית. די וועלט וועט ווערן דורכזיכטיק צו איר אמת'ן מקור.

"ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

די ערד זעלבסט וועט זיין פול מיט דעת אלקות.

די גשמיות וועט ניט מער באַהאַלטן.

די וואַנט וועט ניט מער טיילן.

די וועגן וועלן ניט מער פאַרפירן.

די ליכט וועלן ניט מער פאַרבלענדן, ווייל די כלים וועלן זיין ברייט צו מקבל זיין דעם אור.

און דאָן וועט מען זען, אַז אַלע נסיונות פון גלות זענען געווען טייל פון דער הכנה צו אַ גילוי וואָס איז העכער פון דעם אור וואָס איז געווען פאַר דער ירידה.

דעריבער דאַרף מען שוין איצט לעבן מיט גאולה.

צו לעבן מיט גאולה מיינט ניט צו אַנטלויפן פון דער וועלט, נאָר צו אַנטפלעקן אין איר דעם אחדות ה'.

צו רעדן ווערטער פון אמת.

צו טאָן מצוות בשמחה.

צו זען אין יעדער איד אַ נשמה.

צו מאַכן שלום צווישן דעם מוח און דעם לב, צווישן דעם רוחניות און דעם גשמיות, און צווישן דעם מענטש און זיין שליחות.

דאָן ווערט דער רוף ניט מער: אפשר וועסטו מיך ראטעווען.

דער רוף ווערט:

דער אויבערשטער ראטעוועט אונדז דורך דעם וואָס ער גיט יעדער פון אונדז דעם כח צו זיין אַ שליח פון אור פאַרן צווייטן.

און נאָך אַלע קרומע וועגן, נאָך אַלע פאַרהוילונגען און נאָך אַלע ווערטער וואָס מיר האָבן ניט געקענט זאָגן, שטייען מיר פאַר דער וואונדער־וואַנט און זעען אַז זי הייבט זיך אָן צו עפענען.

זאָל דאָס זיין היום ממש, היינט ממש, דורך משיח צדקנו, בחסד וברחמים, למטה מעשרה טפחים, און ער זאָל אונז פירן קוממיות לארצנו, צום בית המקדש השלישי, תיכף ומיד ממש.